

I. 4 - 6 Ráma po návratu z cest nemá zájem o světské dění. Otec Rámy, Dašaratha, vítá mudrce Višvámitru a slibuje splnit každé jeho přání.

VÁLMÍKI pokračoval: Jakmile Ráma vstoupil do paláce, uctivě se poklonil svému otci Dašarathovi, mudrci Vasišthovi i ostatním stařešinům a svatým mužům. Celé město Ajódhjá po osm dní oslavovalo návrat Rámy z poutě.

Nějaký čas žil Ráma v paláci a řádně vykonával své denní povinnosti. Ale velmi rychle se s ním udála velká změna. Začal hubnout, až byl vychrtlý, slabý a pobledlý. Náhlá a nevysvětlitelná změna, která nastala v chování i vzhledu jeho milovaného syna, dělala králi Dašarathovi velké starosti. Kdykoli se ale syna zeptal na zdraví, Ráma odpovídal, že se nic zlého neděje. Na královu otázku: „Co tě trápí, můj milovaný synu?“ Ráma vždy uctivě odpovídal: „Nic, otče,“ a zůstával zamlklý.

Dašarathovi nezbylo než se pro odpověď obrátit na mudrce Vasišthu. Ten mu odpověděl trochu záhadně: „Určitě je tu důvod, proč se tak Ráma chová. Stejně tak jako na tomto světě nepříjdou žádné velké změny, aniž by nejdříve nevznikly jejich příčiny, příslušné kosmické prvky, tak také změny jako hněv, pocit beznaděje nebo radost se v chování vznešených neobjeví jen tak bez příčiny.“ Dašaratha neměl chuť se dále vyptávat.

Brzy poté přijel do paláce mudrc Višvámitra, proslulý po celém světě. Jakmile se král o návštěvě světce dozvěděl, hned ho spěchal pozdravit: „Vítej, vítej, svatý muži!

Tvůj příchod do mého skromného příbytku mě činí nevýslovně šťastným. Je pro mě tím, čím jsou zdravé oči pro slepce, déšť pro vyprahlou půdu, syn pro neplodnou ženu, vzkříšení pro mrtvého či navrácení ztraceného zdraví. Ó mudrci, co pro tebe mohu udělat? Ať je tvým přáním cokoli, považuj je za splněné. Ctím tě jako boha a udělám, co si budeš přát.“